

tingit company Dr. Pere Domingo, de tots prou conegut pels seus constants treballs sobre bacteriologia i immunoteràpia, i el tema de la conferència "Moments en la infecció i en la reacció específica".

Com poden veure els companys, el conferenciant s'ho val, el tema és interessantíssim, la competència acreditada, el cap i el cor allà us menen i allà us espera el vostre president i amic

J. MESTRES

Adhesió del Dr. Puig i Sais: *HOMENATGE AL NOSTRE VERB*

A tots els companys del Sindicat

TROBO que és un gran encert el del Col·legi de Tarragona, de voler celebrar amb un homenatge a la Llengua Catalana, el renusament de la sèrie de conferències en català, en mala hora interrompudes pel poder despòtic de la dictadura, feliçment ja caiguda.

M'agrada el gest d'aquesta continuació, com si no hagués passat res, i fins trobaria molt encertat que a imitació del que s'atribueix a Fra Lluís de Leon, després d'un any de separació de la seva càtedra per la Inquisició, s'obris la primera conferència amb la cèlebre frase de: "*com dèiem ahir...*" donant així a entendre que els metges catalans (perquè ens hi sentirem tots representats) estem al mateix punt, almenys que sis anys enrera, i que per damunt nostre hi ha alguna cosa més perennal que nosaltres, que és la nostra llengua i el que ella simbolitza.

I què és la llengua? "*Al començament era el Verb i el Verb era amb Déu i Déu era el Verb*"... —diu la Sagrada Escripura— "*i el Verb es féu carn*"... i resultà l'*Home-Déu*... Origen més noble no es pot pas donar. És veritat que es tracta del Verb diví, però escolteu a Menéndez Pelayo: "El verb humà, resplandor dèbil i mig esborrat, però resplandor al fi de la paraula divina..."¹. I diu Maragall: "Jo crec que la paraula és la meravella major del món, perquè en ella s'abracen i confonen tota la meravella corporal i tota la meravella espiritual de la nostra naturalesa"². I la llengua és el conjunt de les paraules, i la llengua catalana és la nostra llengua, que podríem dir que

és com la nostra ànima, i si no és ella mateixa n'és la més genuïna expressió. I continua Maragall: "... cada terra comunica a les més substancials paraules dels seus homes un sentit subtil que no hi ha diccionari que ho expliqui no gramàtica que ho ensenyi"³, çc que en termes vulgars vol dir que la nostra llengua té arrels fondes en el més pregon del nostre cor i del nostre esperit i, a més, pensem que és la llengua dels nostres passats, de les nostres mares, dels nostres fills i dels nostres amors... I aquesta llengua ha estat vexada... i els companys de Tarragona volen homenatjar-la en desgreuge i nosaltres tots, socis del Sindicat hem d'adherir-nos-hi, perquè ha estat també vexada en el Sindicat.

Li hem de retre homenatge a més, a la nostra llengua, perquè segurament, i potser sense que nosaltres ens en hàgim adonat, és el nexce principal de la nostra unió, tant o més que la comunitat d'interessos; perquè mitjançant ella, hem arribat a la realització del quasi miracle del nostre Sindicat; per la llengua ens hem sentit germans tots els metges catalans, i hem pogut superar el fatal individualisme que ens corsecava, i ens mantenien en contínua pugna els uns amb els altres; per la llengua ens hem sentit units amb els nostres germans balears, i ens hi hem pogut unir sense violència, suaument, fisiològicament, podríem dir, com la cosa més natural del món; com un altre dia podem trobar-nos-hi amb els valencians.

Quan els forasters ens pregunten, i quan nosaltres mateixos ens ho preguntem, com és que

¹ Discurs de gràcies dels Jocs Florals del 1888.

² *Elogi de la paraula*.

³ *Elogi de la paraula*.